

Sygn. akt IX Ka 1009/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 lipca 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Szeliga

Protokolant: st.sekr.sądowy Dorota Ziółkowska

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 19 lipca 2013 r.

sprawy S. B.

obwinionego o wykroczenie z art. 77 kw

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżycielkę posiłkową W. N. (1)

od wyroku Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju

z dnia 14 marca 2013r. sygn. akt II W 612/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zwalnia oskarżycielkę posiłkową od ponoszenia kosztów postępowania przed Sądem II Instancji.

IX Ka 1009/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Busku-Zdroju z dnia 14 marca (...). w sprawie o sygn. akt II W 612/12 obwiniony S. B. został uniewinniony od popełnienia zarzucanych mu wykroczeń z art. 51 par. 1 k.w. i 77 k.w. tj. tego, że:

I. w dniu 25.07.2011r. ok. godz. 04.00 w miejscowości L. gm. B. będąc pod wpływem alkoholu drażnił i szczuł swoimi psami należące do W. N. (1) psy, które ujadając zakłóciły jej spokój i spoczynek nocny,

II. w miejscu i czasie jak w pkt. I nie zachował zwykłych i nakazanych środków ostrożności przy trzymaniu swoich psów, które biegały po podwórku W. N. (1).

Uniewinniając obwinionego Sąd obciążył kosztami postępowania Skarb Państwa.

Apelację od tego wyroku zaskarżając go w całości na niekorzyść obwinionego wniosła oskarżycielka posiłkowa W. N. (1) zarzucając:

I. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na jego treść tj. art. 4 k.p.k., art. 167 k.p.k., art. 193 par. 2 k.p.k., art. 211 k.p.k., art. 393 par. 4 k.p.k. w zw. z art. 184 k.p.k. oraz art. 366 par. 1 k.p.k. polegającą na nie wyczerpaniu możliwości dowodowych w ustalaniu przez Sąd prawdy obiektywnej i przecenieniu elementów przemawiających na korzyść oskarżonego oraz na bezpodstawnym przyjęciu, że w niniejszej sprawie zachodzą nie dające się usunąć wątpliwości, co do winy S. B., przez nie wyjaśnienie istotnych wątpliwości wszystkich okoliczności sprawy,

II. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na bezkrytycznym uznaniu przez Sąd wyjaśnień oskarżonego S. B. za wiarygodne oraz na dopasowaniu do nich pozostałych zgromadzonych w sprawie dowodów i w rezultacie bezpodstawnego zdyskredytowania spójnych i konsekwentnych zeznań W. N. (1), wskazujących, że już bezpośrednio po zdarzeniu, kiedy konkretne niebezpieczeństwo ze strony S. B. odparła dzwoniła do KPP w B. o wsparcie i pomoc.

Oskarżycielka posiłkowa wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i ukaranie obwinionego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżycielki posiłkowej W. N. (1) nie jest zasadna.

Zdaniem Sądu Okręgowego Sąd I instancji orzekł w przedmiotowej sprawie w sposób właściwy przy uwzględnieniu wszystkich zasad procesowych wynikających z przepisów kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia oraz kodeksu postępowania karnego.

W szczególności Sąd Rejonowy w sposób właściwy zebrał materiał dowodowy, a następnie dokonał prawidłowej analizy i oceny zebranych w sprawie dowodów. Po przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania Sąd I instancji zastosował się do wymogów określonych w art. 442 par. 3 k.p.k. w zw. z art. 109 par. 2 k.p.s.w. Zgodnie z treścią art. 7 k.p.k. Sąd I instancji swe przekonanie ukształtował na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, oceniając je swobodnie z uwzględnieniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, w żaden sposób nie przekraczając granic swobodnego uznania sędziowskiego określonych treścią art. 7 k.p.k.

W apelacji oskarżycielki posiłkowej nie wskazano żadnych rzeczowych argumentów, które mogłyby podważyć ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Rejonowy. Nie wskazano konkretnych błędów w sposobie rozumowania Sądu I instancji, który odmówił przymiotu wiarygodności zeznaniom W. N. (1) a apelacja sprowadza się do stwierdzeń, że obwiniony nadużywa alkoholu, postępowanie dowodowe było niepełne i nieprawidłowo oceniono zeznania oskarżycielki posiłkowej. W ocenie Sądu Okręgowego apelacja nie przedstawia żadnych logicznych i rzeczowych argumentów. Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku wskazał powody, dla których uznał za niewiarygodne zeznania W. N.. Ocenę tę jak i argumentację zawartą w pisemnych motywach Sąd odwoławczy w pełni podziela. Materiał dowodowy w przedmiotowej sprawie w i istocie ograniczał się do wyjaśnień obwinionego i zeznań pokrzywdzonej. Zeznania W. N. są jednak niespójne, podważają je zeznania jej syna, tak, co do możliwości zaobserwowania przez nią zdarzenia jak i co do sposobu uszkodzenia ogrodzenia. Dowód ten nie został też potwierdzony oględzinami uszkodzonego ogrodzenia, co szczegółowo opisał Sąd Rejonowy w uzasadnieniu, jak i zeznaniami lekarza weterynarii, co do obrażeń jednego z psów należących do oskarżycielki posiłkowej, które miałyby powstać w związku ze zdarzeniami objętymi wnioskiem. Trafnie w związku z powyższym nie dano wiary zeznaniom oskarżycielki posiłkowej.

Obwiniona kwestionując ustalenia Sądu Rejonowego nie wskazała żadnych konkretnych uchybień w toku rozumowania Sądu I instancji. Podnosząc zarzut obrazy prawa procesowego w apelacji przytoczono szereg przepisów, które to miał naruszyć Sąd Rejonowy -bez wskazania, na czym konkretnie obraza ta miałaby polegać. Z apelacji nie wynika, jaki dowód z opinii biegłego należałoby przeprowadzić [art. 193 par. 2 k.p.k., 211 k.p.k.] a w ocenie Sądu odwoławczego potrzeba taka nie wyłoniła się też w toku przedmiotowego postępowania. Przywołane przepisy art. 167 k.p.k., 393 par. 4 k.p.k. i 184 k.p.k. nie odnoszą się w ogóle do postępowania w sprawach o wykroczenie. Skarżąca nie wskazała też jaki konkretnie dowodów ze świadka anonimowego - incognito [art. 184 k.p.k.] należałoby przeprowadzić i jakich okoliczności miałby ten dowód dotyczyć. Natomiast przepis art. 366 par. 1 k.p.k. nie został przez Sąd I instancji naruszony. W ocenie Sądu Okręgowego prawidłowo przeprowadzono rozprawę, dopuszczając niezbędne dowody celem wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności sprawy.

Zdaniem Sądu Okręgowego apelacja stanowi jedynie gołosłowną i nieprzekonywującą polemikę z prawidłowymi ustaleniami i wywodami Sądu Rejonowego oraz nie zawiera żadnych argumentów, które byłyby w stanie skutecznie

podważyć trafność zaskarżonego orzeczenia. Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy działając na zasadzie art. 437 par. 1 k.p.k. utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

O kosztach postępowania w postępowaniu odwoławczym orzeczono na zasadzie art. 119 k.p.s.w. w zw. z art. 624 par. 1 k.p.k.

SSO A. Szeliga